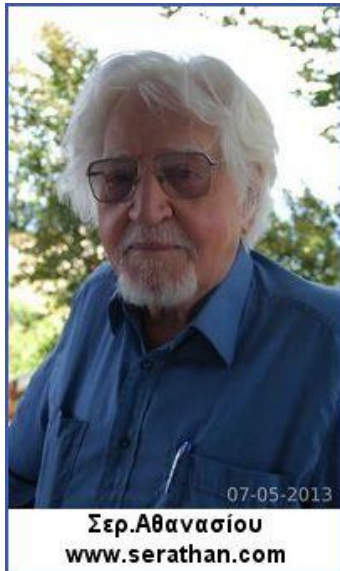

Βόλος 3 Μαρτίου 2017
Του Σεραφείμ Αθανασίου
www.serathan.com

«ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ»
''7 Μαρτίου 1948»

*Φίλοι, κάτοικοι της Δωδεκανήσου, χρόνια σας πολλά.
 Όπως κάθε χρόνο έτσι και τώρα νιώθω την ανάγκη να επικοινωνήσω
 μαζί σας και να συμμετάσχω στη δική σας χαρά, στη δική σας τοπική
 γιορτή που δεν είναι τοπική, αλλά περιλαμβάνει όλο τον Ελλαδικό
 χώρο και όλους τους Έλληνες.*

*Χωρίς να είμαι εξουσιοδοτημένος θέλω να
 σας πω ότι στη χαρά σας συμμετέχουν και οι
 δικοί μου συμπατριώτες ,οι χιλιάδες Βολιώτες
 οι οποίοι και, μέσω του «Ταχυδρόμου» αλλά
 και του δικούς σας εντύπου της «Ροδιακής»
 σας στέλνουν τις ευχές τους για τη γιορτή
 Ενσωμάτωσης της Δωδεκανήσου.*

*Εγώ προσωπικά θέλω να συμμετάσχω στη
 χαρά σας και για ένα άλλο λόγο. Επειδή τα
 όποια ευχάριστα και συγκινητικά γεγονότα
 που: τον χρόνο, τις μέρες, τις ώρες, τα λεπτά
 ακόμη και τα δευτερόλεπτα αυτά γινόντουσαν,
 ήμουνα και εγώ εκεί. Τα ένοιωθα, τα έβλεπα, τα
 ζούσα και ευχαριστούσα το Θεό επειδή με τη
 δική του δύναμη και θέληση είχα γεννηθεί από*

Ελληνίδα μάνα .

*Επιτρέψτε μου όμως καλοί μου φίλοι της Δωδεκανήσου, έστω και με
 την πενιχρή μου γραφή, να αναφερθώ σε εκείνες τις στιγμές που δεν
 είναι δυνατόν να ξεχαστούν από εκείνους που από κοντά τις έζησαν.
 Παρακολουθείστε παρακαλώ νοερά τη χαρά χιλιάδων λαού, δικών σας
 προγόνων, όταν συνειδητοποίησαν πως εκείνο που: με θέληση και
 προσμονή λαχταρούσαν χρόνια και χρόνια, το είχαν πλέον αποκτήσει.
 Ίσως αυτή η δύναμη της θέλησης εκείνων των συμπατριωτών μας, να
 δώσει και σε μας τους νεώτερους λίγο κουράγιο για να περάσουμε τα
 σημερινά δύσκολα τα οποία, στους δικούς μας ώμους, φόρτωσαν
 κάποιοι ανεύθυνοι.*

Ρόδος 7 Μαρτίου 1948.

*Τις πρωινές ώρες εκείνης της μέρας στη μεγάλη πλατεία του
 Διοικητηρίου και κατά μήκος της Λεωφόρου Μανδρακίου, χιλιάδες*

οι συγκεντρωμένοι πολίτες, όπως ήταν και στην ταράτσα του Δημοτικού Θεάτρου που κατά εκατοντάδες και σαν τσαμπιά σταφυλιών κρεμόντουσαν, με κίνδυνο να χάσουν τη ζωή τους.

Οι Αρχές της πόλεως με επικεφαλής τον ευγενή και καλοκάγαθο Δήμαρχο Γαβριήλ Χαρίτο μπροστά στο Ταχυδρομικό Μέγαρο, περίμεναν τους Βασιλείς που θα έρχονταν από τον αγκυροβολημένο Θεμιστοκλή.

Η υποδοχή των Βασιλέων έγινε και, όλοι μαζί οι επίσημοι, πεζή έφθασαν προ του Ηρώου, και πήραν θέσεις στην εξέδρα και γύρω από αυτή.

Μετά από λίγο σε απόλυτη σιγή, ο Αντιπρόεδρος της τότε Κυβέρνησης Κωνσταντίνος Τσαλδάρης, από το μπαλκόνι του Διοικητηρίου, διάβασε το Βασιλικό Διάταγμα προσάρτησης της Δωδεκανήσου :

ΠΑΥΛΟΣ Α΄ Βασιλεύς των Ελλήνων.

Ααποφασίζουμε και διατάσσομε!

Άρθρον Ιον

Τα νησιά της Δωδεκανήσου Ρόδος, Σύμη, Κως, Κάλυμνος, Λέρος, Πάτμος, Κάρπαθος, Κάσος, Καστελόριζο κ.λ.π. (στο διάταγμα αναφέρονται ονομαστικά όλα τα νησιά και βραχονησίδες) από 28 Οκτωβρίου 1947 προσαρτώνται στην Ελλάδα. Το δε παρών

ΡΟΔΟΣ:31-3-1947.Τι άλλο να πείς, από το σ' ευχαριστώ ΘΕΕ ΜΟΥ !!

Βασιλικόν Διάταγμα δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως!

Μετά τον Αντιπρόεδρο πήρε το λόγο ο Βασιλιάς!

Αργή, βραχνή, βαριά και επιβλητική, η φωνή του Παύλου.

«ΕΛΛΗΝΕΣ,

Κατά την χαρμόσυνο αυτήν στιγμή, φέρω τον αδελφικό χαιρετισμό του Ελληνικού

λαού, στους Έλληνες της Δωδεκανήσου. Και συνέχισε να διαβάσει το διάγγελμά του με παλλόμενη από συγκίνηση φωνή και, αν το επέτρεπαν οι συνθήκες, θα έβαζε τα κλάματα.

Τι θα πει Βασιλιάς ή έτερος Αρχηγός Κράτους? Ενσωμάτωση σκλαβωμένων νήσων στη μητέρα Πατρίδα γινόταν εκείνη την ώρα και δικαιολογημένα τα κλάματα όλων, ακόμη και των Αρχόντων.

Κωδωνοκρουσίες, σειρήνες, σφυρίγματα πλοίων, ζητωκραυγές και ακαταλαβίστικες φωνές δονούσαν την ατμόσφαιρα. Στην κορυφή

του Μόντε Σμιθ οι δυνάμεις συναγωνιζόντουσαν στο ποιός θα κάνει περισσότερο κρότο.

Στο ξέφρενο εκείνο πλήθος ήταν αδύνατη η επιβολή της όποιας αστυνομικής τάξης. Ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα κατέβηκαν από την εξέδρα τους και ηθελημένα μπερδεύτηκαν ανάμεσα στους απλούς πολίτες. Τα Πριγκιπόπουλα χάθηκαν και αυτά μέσα στο πλήθος, ενώ ο μικρός οχτάχρονος Κωνσταντίνος σε ένα χωροφύλακα τροχονόμο, επειδή του άρεσε η στολή του, είπε στον αστυνομικό πως: όταν μεγαλώσει θα γίνει... χωροφύλακας. Δεν γνωρίζω αν ο Κωνσταντίνος έγινε Χωροφύλακας, Βασιλιάς όμως έγινε για μερικά χρόνια.

Πριν από εκείνη τη χαρούμενη γιορτή 7 Μαρτίου 1948 προηγήθηκαν κάποιες άλλες ημερομηνίες επίσης συγκινητικές και ιστορικές και, θα μου επιτραπεί εδώ να τις αναφέρω προκειμένου να τις μάθουν και οι νεώτεροι την ηλικία.

Παρακολουθήστε με

Το πρωί στις 27 Μαρτίου 1947 από το Λιμάνι του Σκαρμαγκαά το Αρματαγωγό «ΧΙΟΣ» σαλπάρισε για τα Δωδεκάνησα, στα οποία θα αποβίβασε κάπου εξακόσιους Αστυνομικούς, μια δύναμη της Χωροφυλακής, που για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο και ύστερα από την παραχώρηση της Δωδεκανήσου στην Ελλάδα, θα επάνδρωνε τα αστυνομικά τμήματα εκείνων των νήσων.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας το αρματαγωγό μπήκε στο Λιμάνι του

Στο λιμάνι της Ρόδου, απόγευμα 29 Μαρτίου 1947.
Άνδρες της Χωροφυλακής εξέρχονται του "Χίος". Εγώ στον κύκλο.

Λακκίου της Λέρου, στην προβλήτα του οποίου χιλιάδες Λεριοί με κλάματα και χειροκροτήματα υποδέχθηκαν τους άνδρες που προοριζόντουσαν για την πόλη τους και τα κοντινά νησιά, ενώ κάτω από το «ΧΙΟΣ» που ήταν αγκυροβολημένο σε κάποια απόσταση από την ακτή,

βρισκόταν βυθισμένο από τις 26 Σεπτεμβρίου 1943 το αντιτορπιλικό μας «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ», το οποίο είχε παρασύρει στον υγρό του τάφο εβδομήντα δύο παλικάρια μαζί με τον Κυβερνήτη του Γιώργο Μπλέσσα. Και εδώ τα Γερμανικά Στούκας είχαν δείξει την παλικαριά τους.

Συγκινημένοι οι χωροφύλακες οι οποίοι από το ΧΙΟΣ έβλεπαν εκείνη την υποδοχή των συναδέλφων τους, αλλά και για όσα μάθαιναν για τον άδικο χαμό τόσων παλικαριών, αναχώρησαν για την Κάλυμνο

στην οποία και εκεί ένοιωσαν περηφάνια που συναντούσαν ανθρώπους που μύριζαν θυμάρι Ελληνικό, παρά τα τόσα χρόνια σκλαβιάς.

Η υποδοχή τους στην Κάλυμνο δεν περιγράφεται με εκείνες τις χιλιάδες λαού, τις ατέλειωτες Κωδωνοκρουσίες, τα αδιάκοπα δαιμονισμένα σφυρίγματα πλοίων και ιδιαίτερα εκείνοι οι εκκωφαντικοί κρότοι που δημιουργούσαν οι εκατοντάδες χωρίς υπερβολή δυναμίτες που έπεφταν πάνω στο Βουνό και καλωσόριζαν το ΧΙΟΣ με την αστυνομική δύναμη.

Οι κάτοικοι της νήσου από το βράδυ της 27 Μαρτίου και κατά χιλιάδες είχαν «στρατοπεδεύσει» στο Λιμάνι και σε όλους τους γύρω χώρους από το τελωνείο μέχρι εκεί που απλώνουν τα σφουγγάρια τους για να «λιαστούν», μια απόσταση πολλών εκατοντάδων μέτρων. Περίμεναν άπνοι να ξημερώσει για να καλωσορίσουν τα Ελληνόπουλα της Αστυνομικής δύναμης.

Το πρωί της 28 Μαρτίου 1947 εκτός των Αστυνομικών που προοριζόντουσαν για την Κάλυμνο και Αστυπάλαια, βγήκαν από το ΧΙΟΣ και δύο Διμοιρίες Αστυνομικών για να παρελάσουν. Αυτό έγινε όπως είχαμε μάθει με Διαταγή του Ανωτέρου Διοικητού μας Συνταγματάρχου Χαρίλαου Παπαδημητρίου, ο οποίος είχε συγκινηθεί από τα όσα έβλεπε και γινόντουσαν όλη την νύκτα από τους φωνακλάδες, γεμάτους ζωή και ζεστούς στην φιλοξενία άκακους Καλύμνιους.

Χαλασμός κόσμου κατά την υποδοχή. Εκείνη δεν ήταν παρέλαση γιατί οι άνδρες των Διμοριών, χωρίς να τα καταλάβουν, περικυκλώθηκαν από το ξέφρενο πλήθος το οποίο τους σήκωνε στους ώμους του, τους φιλούσε και τους χάιδευε κλαίγοντας και ενώ οι χωροφύλακες τα είχαν σχεδόν χάσει άρχισαν να χορεύουν μαζί τους να τραγουδούν, να κλαίνε, να κάνουν το σταυρό τους και να προσκυνούν το έδαφος.

Διμοιρίες και Λαός έφτασαν περπατώντας μέχρι το νεκροταφείο στο οποίο ούτε που καταλάβαμε(ήμουνα και εγώ ανάμεσα στους συναδέλφους των Διμοριών) πως απότομα επεκράτησε απόλυτη σιωπή και δεν ακουγόταν ανάσα.

Ένας καθηγητής ανέβηκε σε κάποιο βραχάκι και με δάκρυα στα μάτια και παλλόμενη φωνή παρακαλούσε τους νεκρούς να σηκωθούν για να νιώσουν-τους έλεγε- λίγη ώρα λεύτεροι και ύστερα να συνεχίσουν τον αιώνιο ύπνο τους.

Από τα λόγια του καθηγητή φορτιστήκαμε συναισθηματικά όλοι μας και κλαίγαμε από συγκίνηση. Ήταν πολύς εκείνος ο κόσμος και ανάμεσά του ο δικός μας Συνταγματάρχης ,ο Χαρίλαος Παπαδημητρίου, που έκλαιε και αυτός.

Ο καλός εκείνος εκπαιδευτικός και μέχρι την ώρα κείνη Έλληνας σκλάβος έλεγε εκείνα τα λόγια στους νεκρούς πατριώτες του με συγκίνηση και λυγμούς και συναισθηματική φόρτιση η οποία δικαιολογημένα παρέσυρε όλους μας σε εκείνο το βουβό χαρούμενο κλάμα.

Αλησμόνητες μέρες χαράς, αλησμόνητα Ιστορικά Γεγονότα που μακάρι να συμβούν ξανά και για άλλα απολεσθέντα εδάφη μας. Και πρέπει εδώ να πω ότι και η δική μας καρδιά/ όπως και του γείτονά μας/ πάλετε. Και τα δικά μας όνειρα με τις παλλόμενες καρδιές μας για χαμένες Πατρίδες είναι πέρα για πέρα ιστορικά και αληθινά, ενώ του γείτονα(και πρέπει να το καταλάβει)είναι όνειρα θερινής νύκτας άδικου άρπαγος. Και το άδικο δεν ευλογείται κ. Σουλτάνε.

Ύστερα από την Κάλυμνο φτάνοντας στο νησί του Ιπποκράτη, την Κω, το βράδυ τις 28 Μαρτίου 1947,στην οποία και διανυκτερεύσαμε, πέρα από τις ξέφρενες τρέλες που έκαναν οι χιλιάδες Λαού κατά την υποδοχή μας, ένας πάμπτωχος βιοπαλαιστής παρουσία πλήθους πολιτών και Ελλήνων Αστυνομικών, από τη συγκίνησή του που ένοιωθε-όπως έλεγε-λεύτερος, κατάσφαζε μπροστά μας ένα πανέμορφο μοσχαρακι και το προσέφερε δωρεάν στο ξέφρενο πλήθος !

Την άλλη μέρα, ήτοι το απόγευμα τις 29 Μαρτίου 1947 το «ΧΙΟΣ» έμπαινε στο λιμάνι της Ρόδου και οι χιλιάδες Λαού, που και εκείνοι μας περίμεναν κατά μήκος των δρόμων , στο πέρασμά μας, έκαναν τρέλες, όπως εκείνες που είχαν γίνει στη Λέρο, την Κάλυμνο και την Κω, με μια όμως διαφορά.

Η της Καλύμνου υποδοχή δεν είχε ταίρι της. Εκείνες οι ομοβροντίες των δυναμίτιδων, οι κωδωνοκρουσίες των Εκκλησιών και τα σφυρίγματα των πλοίων όλο το βράδυ της αναμονής των χιλιάδων Λαού ο οποίος άυπνος περίμενε στο Λιμάνι να ξημερώσει για να υποδεχθεί με αλαλαγμούς χαράς και... τρέλας, τους Έλληνες Αστυνομικούς.

Εκείνες λοιπόν οι στιγμές συνεχίζουν να μένουν χαραγμένες στη μνήμη μου αλλά και στη μνήμη των συναδέλφων μου και σε όσους ακόμη βρισκόμαστε στη ζωή και ευχαριστούμε το Θεό που μας αξίωσε να βρεθούμε ανάμεσα σε εκείνο τον υπέροχο κόσμο.

Ως προς την 31 Μαρτίου του 1947 είναι γνωστά τα γεγονότα και έχουν γραφτεί πλείστα όσα βιβλία για εκείνες τις συγκινητικές στιγμές παράδοσης των νήσων από τον Άγγλο Ταξίαρχο Πάρκερ (που με λύπη παρέδιδε τα νησιά μας) στο δικό μας Ναύαρχο Περικλή Ιωαννίδη ο οποίος Ναύαρχος με δάκρυα στα μάτια και παλλόμενο από συγκίνηση στήθος παρελάμβανε τα νησιά μας ύστερα από 425 χρόνια σκλαβιάς και κατοχής.

«Μικροπρεπής» Σουλεϊμάν και λοιποί Αγάδες (1522-1912)=390 χρόνια. Ύστερα από τους Σουλτάνους, ήρθε ο Ιταλός Ευρωπαίος 1912-1945= 33 χρόνια. Και μετά ένας άλλος ευρωπαίος ,ο Άγγλος «φίλος» μας. 8--5-1945 «άρπαξε» τα νησιά (ημέρα παράδοσης των νήσων, στη Σύμη, από το Γερμανό Στρατηγό στο δικό μας Συνταγματάρχη Τσιγάντε , μέχρι και την 31 Μαρτίου 1947(και ευτυχώς που μας τα παρέδωσαν) ακόμη= 2 χρόνια.

Για την ιστορία. Μετά την παράδοση στις 31 Μαρτίου 1947 και ύστερα από δυο τρεις μέρες ίσως το περιστατικό να έγινε στις 5 Απριλίου 1947 στο κεντρικό αστυνομικό κατάστημα και έναντι της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας της Ρόδου.

Τη μέρα κείνη ο Άγγλος Αστυνομικός, Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος μπροστά στα μάτια μας, λιποθύμησε. Λυπόταν που παρέδιδε το Τμήμα στο δικό μας Αστυνόμο Μοίραρχο Σκορδέλη Νικόλαο και, τρέχαμε να του φέρουμε νερό να συνέλθει, ο... κακομοίρης.

Συνολικά χρόνια σκλαβιάς: $390+33+2=425$, χωρίς αναφορά στα προηγούμενα με τους Ιππότες.

Φίλοι Δωδεκανήσιοι, εγώ ο στεριανός που κοντά σας, ως αστυνομικό όργανο και για είκοσι συνολικά χρόνια προσέφερα τις υπηρεσίες μου, θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι σας αγαπώ και, με συγκίνηση θυμάμαι τους υπέροχους προγόνους σας, εκείνους τους γενναίους ακρίτες μας οι οποίοι με καρτερία για χρόνια περίμεναν τη λευτεριά τους.

Χρόνια σας πολλά.